

Paradigma, switch please!

©2014 drs. Piet Vergunst

Dit artikel is een aanmoediging om je paradigma, mensbeeld, te veranderen. We leven in een mooie tijd om dat actief te doen. Door het bewustzijn van je waarneming te veranderen kom je in een heel ander universum terecht. Hieronder leg ik uit wat een paradigma switch is, wat bewustzijn en waarneming daarmee te maken heeft. En geef ik een aantal praktische voorbeelden om mee te beginnen.

Waarneming en bewustzijn

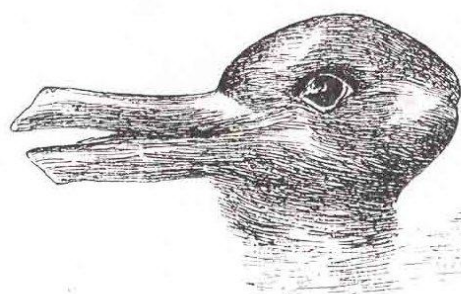
We kennen het idee van positief handelen en denken wel. Als je maar positief en blij handelt dan wordt de wereld om je heen ook mooi. Het is een soort actie en reactie. Lach tegen mensen en ze lachen terug. Positief denken is meer een privé aangelegenheid, een truckje om jezelf blijer te maken. We maken in ons denken het half lege glas tot een half vol glas. Beiden zijn even waar, alleen de een fijner. Zo kun je jezelf dwingen, overhalen, anders naar de werkelijkheid te kijken. Maar het switchen van paradigma gaat nog een slag dieper, en is onomkeerbaar. Een half leeg en vol glas zijn beschrijvingen die beiden waar zijn. Het zijn andere opties. Maar een ander paradigma is geen andere optie, het is een compleet nieuwe beschrijving van de werkelijkheid. Hiernaast drie standaard voorbeelden om dat te illustreren. Het eerste lijkt een onduidelijk plaatje, maar zodra je het patroon hebt 'ontdekt', zie je het altijd. Volgende dagen hoef je niet meer te zoeken. Het tweede plaatje is van Wittgenstein en laat twee dieren zien die je niet tegelijk kunt 'zien'. Het derde plaatje is het meest bekende en wordt vaak vergezeld van de tekst "hoe oud is deze dame?".

Want wat is er aan de hand met waarnemen? Het blijkt dat we alleen dat waarnemen wat een patroon is. Dus we nemen de werkelijkheid niet waar, we nemen een patroon waar. Eigenlijk 'zien' we niet het hele plaatje maar vult ons bewustzijn de gaten op. Dat kan, want het is

immers een patroon. Alleen dat patroon is de werkelijkheid niet. En dat is nog steeds, en voor alle kennis- en wetenschappen, zo'n groot probleem, dat het wordt weggestopt. In het middelste voorbeeld hierboven zie je óf een konijn óf een eend. Je kunt ze wel heel snel achterelkaar 'zien', maar nooit tegelijkertijd. In het ene plaatje is een onderdeel de oren, in het andere plaatje is het de snavel. Dus delen van de werkelijkheid krijgen een volledig andere betekenis als ze worden 'gezien' in een ander patroon. Dat wat we bewust-zijn is een patroon. Een patroon dat op het moment van herkenning omslaat in 'zien'. Het 'zien' van de waarheid, een patroon, is een paradigma. En je kunt switchen. Van het ene patroon naar het andere.

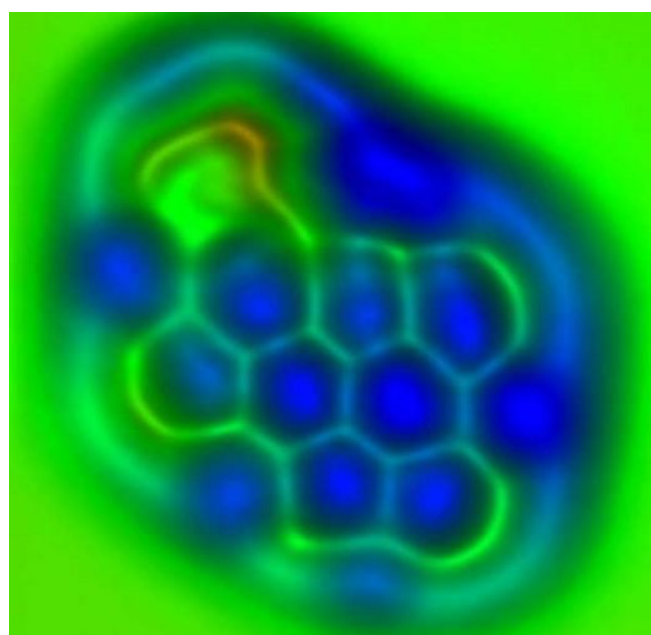
Maar als ik je vraag "of het konijn snorharen heeft?" zul je niet ver komen als je een eend 'ziet'. Hoe zou ik je kunnen overhalen om een onderzoek te gaan doen naar het wel of niet

hebben van snorharen? Welke woorden, welke taal moet ik gebruiken om je duidelijk te maken wat ik bedoel? Snorharen zijn die dingetjes aan de voorkant van zijn hoofd. Als je een eend ziet kom je niet ver. Zo ben je snel in de wereld van de eend een rare zwever die leeft in een fantasiewereld.

Op het moment dat ik dit schrijf is het beeld van onze wereld gevangen in een materieel mechanisch patroon. Alles wordt beschreven en betekenis gegeven vanuit deze kijk op de wereld. Een model dat zegt dat als ik iets heb, jij het niet kunt hebben. Dat er eerst het één moet gebeuren en dan pas het ander. Dat er sprake is van een actie en een vaststaande reactie. Alles wat er is, is allemaal logisch, dus rationeel, te verklaren. Daarmee is wat we 'weten' een denkconstructie binnen een aangenomen beeld van de werkelijkheid. Het is onzichtbaar geworden dat alles aan dit beeld, dit patroon, moet voldoen. En het ergerlijke is dat vele grensverleggende ideeën en opvattingen over onverklaarbare fenomenen, worden vertaald in het huidige paradigma (snorharen in de wereld van de eend). En daarmee volledig onbewijsbaar worden en afgedaan kunnen worden als fantasievolle zweefkunst. Als voorbeeld noem ik de bewijslast voor wat 'leven' en 'bewustzijn' is. Zolang als we proberen om leven en bewustzijn te meten en te bewijzen in het materieel mechanische wereldbeeld zal ze nooit bewezen worden. Dus alle pogingen om leven en bewustzijn te beschrijven in termen van neurale netwerken, licht, golfpatronen, resonanties is gedoemd te falen. Wat het huidige patroon van de werkelijkheid mist is dynamiek. Dat is ook logisch omdat ze alleen dingen los van elkaar kan bestuderen die volledig bewegingloos zijn. Zie het voorbeeld van moleculen. Waar we naar toe moeten is een wetenschap die plaats maakt voor deze dynamiek en haar ogen opent voor de wereld van de velden. Een wereld die de maximum snelheid van het licht niet erkent. Die snapt dat alles wat materieel is begrensd wordt door deze snelheidslimiet. En dat is, voor de volledigheid genoemd, ook de wereld van het foton, licht en alle andere elektromagnetische straling. Dat is waarom je nooit met deze begrippen de fenomenen kunt uitleggen die een dynamiek hebben dankzij een medium dat sneller gaat dan het licht. De Grieken noemden dit de ether, in de latere christelijke tradities is sprake van de goddelijke vonk.

Ether is een traditioneel woord voor wat we nu torsie- of morfogenetische velden, orgon- of nulpuntenergie noemen. Het wordt vaak verkeerd vertaald met natuurkundige begrippen als golven, straling en trillingen. Leven is dynamiek. Een gegeven dat de analytische wetenschappen nog niet hebben kunnen onderzoeken. Deze dynamiek is beweging in de tijd en staat gelijk aan ons bewustzijn. Bewustzijn is ons etherische veld. Als we ons bewustzijn willen veranderen of ontwikkelen moeten we de principes van deze velden doorgronden. Maar nog belangrijker is dat onze vitaliteit afhankelijk blijkt te zijn van het goed functioneren van ons etherisch dubbel.

Etherisch dubbel

Er zijn twee culturen waar sprake is van het etherisch dubbel. Dat was het oude Egypte van de farao's. Daar heette het etherisch dubbel het KA lichaam. En de sjamanistische traditie van de Toltec. Ook zij hadden het over het etherische dubbel. Beide tradities verbindt dit dubbel met het kunnen uitvoeren van magie. Het kunnen reizen over afstand; het kunnen gedachten spreken; de wereld veranderen via dromen. Maar niet alleen via deze twee beschrijvingen kennen wij dit dubbel. Vele, zo niet alle, traditionele leerstellingen spreken over de etherische verschijnselen. Veel van dit gedachtegoed is westers vertaald vanuit het materiële en golf/deeltjes perspectief. Dus veel verschijnselen (die dat niet zijn) zijn uitgelegd in termen van materie en trillinggolven. Dat is soms slecht gelukt en de inhoudt van de traditionele teksten is daardoor gaan zweven. Het is zweven van alternatief en ondeugdelijke

wetenschap. Maar het weten van oude tradities was geen hogere zweefkunde, het was rotsvast weten. Hier zit de mogelijkheid van een ander begrip van de werkelijkheid. Een werkelijkheid begrepen in termen van dynamische velden. En een beschrijving die recht doet aan de traditionele leerstellingen.

Henri Bergson en de dynamiek

Henri-Louis Bergson (1859-1941) was een belangrijk Frans filosoof. Hij geldt samen met Nietzsche en Dilthey als de belangrijkste vertegenwoordigers van het vitalisme in de filosofie. Tot ver in de 19^e eeuw zag men een groot verschil tussen materiaal dat door levende wezens werd gemaakt en materiaal dat mechanisch was geproduceerd. Organisch materiaal werd beschouwd als levend; bezielt door een goddelijke vonk. Levende wezens waren de enige die organisch materiaal konden maken. Dit was de centrale gedachte van het vitalisme tot heel per ongeluk Wöhler in een laboratorium urea maakte in 1828. Urea is het organische bestanddeel in urine. De organische chemie was geboren en per direct werd al het organische materiaal beschouwd als 'dode' chemische verbindingen van ziellose atomen en moleculen. Dat levende wezens levend zijn vanwege een vitale kracht werd, in de analytische wetenschappen, in de schaduw geschoven. Door Bergson is het nog lang in de filosofie blijven bestaan, maar ook daar is het in de begin jaren van de 20^e eeuw uit het perspectief verdwenen. Naar mijn idee volkomen onterecht. Want wat weet de analytische wetenschap inmiddels over organisch materiaal? Dat het bestaat uit een niet in kaart gebrachte hoeveelheid soorten en maten van verbindingen; er worden jaarlijks vele nieuwe ontdekt. De standaard gedachte is dat het een verzameling stoffen bevat zoals eiwitten, vetten en suikers. Maar als geheel heeft organisch materiaal vele eigenschappen. Ik som er een aantal achtereenvolgens op. A. Organisch materiaal zijn verbindingen van hoofdzakelijk: koolstof, zuurstof, stikstof en waterstof (chemisch: C, O, N en H). Deze verbindingen zijn letterlijk overal op aarde aanwezig. B. Ze hebben de merkwaardige eigenschap water vast te houden. Als er op aarde geen organisch materiaal was, dan was het een droge planeet. C. Maar het allerbelangrijkste is dat wetenschappers er heel weinig over weten omdat ze het materiaal niet kunnen kristalliseren. En dit is nodig om het te kunnen bestuderen. Daarom is organisch

materiaal (nog) niet gekarakteriseerd en is er geen unieke structuur bekendⁱ.

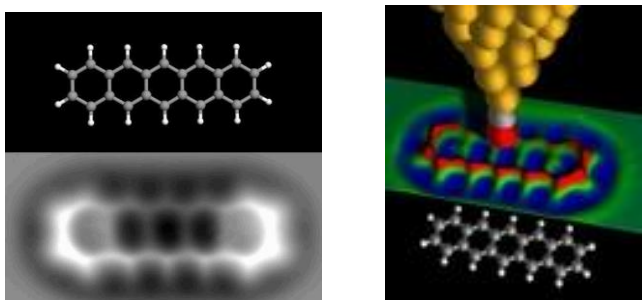
Daarom even terug naar Bergson. Er zijn volgens Bergson twee manieren om naar de wereld te kijken: een analytische en een metafysische. De wetenschap beschouwt de wereld analytisch en zet daarmee de wereld stil. Bergson werkt vooral de metafysische manier uit, waarbij de wereld in zijn dynamiek wordt beschouwd. Door middel van *l'intuition* (de intuïtie) kun je de wereld metafysisch kennen. *L'intuition* is een vorm van inleving of intellectuele sympathie. Andere begrippen die in zijn metafysica een belangrijke rol spelen zijn *la durée* en *l'élan vital*. Hij legt daarbij de nadruk op een wezenlijk kenmerk van het leven: dat het leven reële tijdsduur ervaart (*la durée*) en zichzelf herschept. Het leven gaat daarmee tegen de stroom van de anorganische materie in, dat als kenmerk verval heeft. Volgens mij de nagel op zijn kop. Het levende leven beweegt, en kent daardoor tijdsduur. Al het analytische onderzoek kan pas plaatsvinden als alles is stilgezet. Meestal in compleet vacuüm en nabij het absolute nulpunt. Dood als een pier dusⁱⁱ. Ik pleit er net als Bergson voor om het leven ook in zijn dynamische vorm te bestuderen.

Het onderzoek, en zeker het westers analytisch onderzoek, wordt vertroebeld. Dingen kunnen en mogen niet. Vooral de dynamiek 'mag' en 'kan' niet. En deze gedachte wordt cultureel en maatschappelijk moreel en ethisch onderbouwd. Op deze wijze zijn de modellen in de wetenschap vorm gegeven. Volgens deze ethische wetten over rationeel, zuiver, herhaalbaar en bewijsbaar. Dat heeft nogal wat merkwaardige gevolgen, die van vitaal belang zijn. Zo heeft de wetenschap (honderd jaar geleden!) een model bedacht van het molecuul en het atoom, als kleinste deeltje van de materie. Dat model wordt pas anno 2009 een heel klein beetje zichtbaar gemaakt. En de vraag is nog steeds of dat model wel klopt (zie hieronder en inzet). Zo zijn er ook natuurwetten 'gemaakt' over golven en velden. Het heet ontdekt, maar ze zijn bedacht. De vier wetten van Maxwell over elektromagnetisme (over elektriciteit en magneetvelden) worden al 130 jaar met hand en tand verdedigd. Maar de 'waarheid' kon wel eens heel anders blijken te zijn (lees verderop in de tekst). Als voetnoot moet hier worden gemeld dat vele wetenschappers, zoals Maxwell en Tesla, wel degelijk andere opties hebben bedacht. Wetten en regels die ze bedoeld of onbedoeld hebben

weggelaten. Of omdat ze ze niet verkocht kregen. Of omdat ze ze te gevaarlijk vonden. Of domweg omdat het ze niet uitkwam.

Model en de werkelijkheid

Wetenschappers in dienst van IBM wisten een afbeelding met voldoende detail vast te leggen die de structuur van een individueel molecuul onthult (zie inzet). Met een Atomic Force Microscope (AFM) konden de onderzoekers ongelooflijk gedetailleerde beelden verkrijgen van individuele atomaire bindingen bij één enkele klein molecuul. Het allereerste beeld van een molecuul werd met deze techniek gemaakt in 2009. De AFM beeldvormende techniek maakt gebruik van een enkel molecuul die optreedt als een 'naald' om zo verschillen en ribbels in het 'oppervlak' van een molecuul op te merken, een beetje vergelijkbaar met een platenspeler. Om ervoor te zorgen dat het molecuul stabiel genoeg blijft moet de instrumentatie volledig geïsoleerd zijn van de trillingen uit het laboratorium en de omgeving. Om thermische trillingen tot een minimum te beperken wordt de molecuul afgekoeld tot -268° Celsius. Bij kamertemperatuur, zou het beeld te vervaagd of onduidelijk zijn geweest. Elektronenmicroscopen zijn sterk genoeg om atomen te zien, maar tasten de bindingen van moleculen aan. De stroom elektronen (net als licht) veranderen immers de lading van atomen waardoor ze met elkaar gaan reageren.

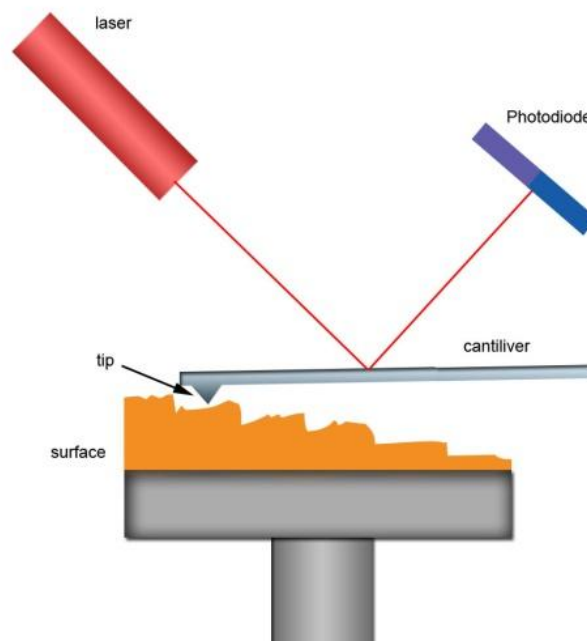

Hierboven het bedachte model van pentacene en hoe het er in het 'echt' uitziet met de AFM techniek. Wat er niet bij wordt verteld is dat een molecuul bestaat uit atomen. Deze atomen, in het denkmodel, worden voor het gemak verbonden met stokjes. Stokjes die je niet 'ziet' op de andere afbeelding. Het materiële wereldbeeld schetst ons een begrip van verbinding door deeltjes. Er zijn immers alleen maar deeltjes. Op het niveau van de quarks worden deze soort verbindende deeltjes gluons genoemd (plakseldeeltjes). Deeltjes die bij

elkaar gehouden worden door deeltjes die bij elkaar gehouden worden door deeltjes. Op de AFM afbeelding zie je geen deeltjes, eerder sferen, wolken en uitwaaieringen. Meer iets dat lijkt op velden dus. Velden zoals een magneetveld. Denk maar aan dat standaard proefje van een stafmagneet onder een wit vel papier en het ijzervijzel. Die ijzerdeeltjes volgen in een mooi patroon de veldlijnen van het magneetveld. Kijk, wordt er dan geroepen, dat is het veld. Maar die deeltjes zijn het veld niet, het veld is niet te zien.

AFM (extra uitleg)

Microscop 'ziet' molecuul voor de eerste keer. Maar zien blijkt eerder 'voelen'. Stel je voor om braille te moeten 'lezen' op nat papier. Dat is ongeveer wat de AFM doet als het een molecuul aftast. Deze microscop tast met een

koolstof monoxide punt het molecuul af. Traditionele microscopen, zoals vroeger op school, gebruiken zichtbaar licht om hun onderwerp zichtbaar te maken. Elektronenmicroscopen, sinds de jaren 30, gebruiken bundels geladen elektronen op dezelfde manier. Met als lastige consequentie dat als het onderwerp een molecuul is, deze wordt aangetast door de stroom elektronen. De AFM werkt als de vingers die braille lezen. De koolstof punt loopt langzaam het gehele oppervlak van het molecuul af. En maakt zo een 3d plattegrond van het reliëf waar het overheen gaat. Maar ook deze techniek heeft zijn grenzen. De techniek werkt alleen in een

hoog kwaliteit vacuüm en bij zeer lage temperatuur. En één enkele scan duurt meer dan 20 uur. De koolstofpunt moet ook nog eens een halve nanometer van het onderwerp af zijn, anders wordt het beschadigd. En bovenal deze koolstofpunt werkt niet voor alle materialen. Koolstof zou bijvoorbeeld een interactie aangaan met een te onderzoeken eiwit, zoals dna.

Magnetisch veld zonder elektriciteit

Voor velen van ons geen opzienbarende zinsnede. Maar let op. Hier gaat het over het derde gebod van Maxwell. Een van de vier basisregels die al voor 130 jaar worden verdedigd om de gehele natuurkunde en alles wat daar in zit op zijn plaats te houden. De bewijslast dat de derde regel niet klopt is overweldigendⁱⁱⁱ. Maar de Derde Wet van Maxwell is onverbiddelijk. Geen magnetisch veld zonder elektrische stroom die deze opwekt. De astronomen Ando en Kusenko vonden bewijzen dat er uitgebreide fossiele magneetvelden liggen in de enorme lege ruimte tussen melkwegstelsels. Magneetvelden die bestaan zonder elektrische stroom, want er is niets dan leegte in de ruimte tussen superclusters. Wat is hier aan de hand? Natuurkundigen hebben de complete trukendoos opengetrokken om deze geheimzinnige velden te verklaren: kwantumdynamica (de theorie die deeltjes als quarks, protonen en neutronen beschrijft), stralingseffecten en dergelijke. Het probleem blijft: deze kunnen alleen op kleine schaal, in specifieke omstandigheden verklaren waar magneetvelden vandaan komen. En in de enorme leegte van de ruimte is er nauwelijks materie en straling. Kosmologen Swamayan en Yoshida denken nu wel te weten waar deze raadselachtige magneetvelden vandaan komen: speciale relativiteit. Een snelle relativistische stroom van een plasma bestaande uit deeltjes en antideeltjes kan, toonden ze aan, ruimtetijd zo verstoren dat de Derde Wet van Maxwell voor even niet meer opgaat en er een magnetisch veld ontstaat zonder elektrisch veld. Door de uitzetting van het heelal ontstaat een dynamo-effect: het magnetische veld wordt uitgerekt, dus verandert. Veranderende magnetische velden wekken een veranderend elektrisch veld op dat weer een magnetisch veld opwekt en zo voort. Dit laatste is al uitgebreid onderzocht door anderen. Dit effect in een laboratorium aantonen zou een sensatie zijn. Technologie die magneetvelden uit het niets kan opwekken en kan vergroten, kan leiden tot

unieke toepassingen die we nog niet kunnen overzien.

Concluderende samenvatting

Ik gebruikte drie voorbeelden om iets duidelijk te maken. Allereerst de niet vaak aangehaalde beschrijving over organisch materiaal en de goddelijke vonk. Vast staat dat we op de ingeslagen weg nooit achter de essentie van leven zullen komen. Ik vervolgde met de vraag naar het uiterlijk van een molecuul. Want ook hier staat vast dat we al 100 jaar werken met een denkmodel en onderhand zelf vergeten zijn dat het de werkelijkheid niet is. De afbeelding van 2009 lijkt op het model, maar zeker is dat niet. Vervolgens leeft de wetenschap met de notie van wetten. We zijn met z'n allen gaan geloven dat die wetten strikt zwart en wit zijn. Dat blijkt niet zo te zijn. De meeste wetten zijn min of meer waar en sommige zoals de derde wet van Maxwell is onhoudbaar. Het kennen van de wereld door het verzamelde weten van de wetenschap kent een grens. Deze grens is dat onze kennis en waarneming ontstaan door het kunnen zien van patronen. Deze grens is overigens een heel andere dan bedoeld in de term grenswetenschappen. Daar is de belofte van wetenschappers dat uiteindelijk alles geweten wordt. Het kost tijd en technologische vooruitgang, maar dan zijn alle fenomenen uitlegbaar. Het feit dat we de grenzen opzoeken in ons huidige wereldbeeld is echter geen garantie voor een volledige beschrijving van de werkelijkheid. Bewijzen dat het konijn snorharen kan hebben in de wereld van de eend is geen grens verleggen, het is onmogelijk. Het kunnen kennen van leven en bewustzijn is afhankelijk van een ander paradigma. Een paradigma dat plaats heeft voor dynamiek, velden en de wondere wereld die sneller gaat dan het licht.

ⁱ Researchers Study Role of Natural Organic Matter in Environment," Science Daily 20 Dec, 2006, 22 Apr, 2007

ⁱⁱ Hieruit is ook de gedachte van de levend bloed analyse ontstaan. De westers normale bloedanalyse maakt eerst het bloed dood en onderzoekt dan de samenstelling.

ⁱⁱⁱ Voor meer lees Kusenko <http://www.physics.ucla.edu/~kusenko/> en over het onderzoek van Swadesh Mahajan from The University of Texas at Austin and Zensho Yoshida <http://phys.org/news203241923.html>